

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001829 12 Кж 7
Бања Лука, 12.7.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених Х. Х. и А. Х. због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама оптуженог А. Х. и браниоца оптуженог Х. Х., адвоката С. Ћ. из Т., изјављеним на пресуду Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 001829 12 К од 28.03.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 12.07.2012. године у присуству републичког тужиоца Витомира Солдата, оптужених и браниоца С. Ћ., а у одсутности уредно обавијештеног браниоца А. Х., адвоката С. С. из Д., донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптуженог А. Х. и браниоца оптуженог Х. Х. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 001829 12 К од 28.03.2012. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 001829 12 К од 28.03.2012. године, оптужени Х. Х. и А. Х. су оглашени кривим због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), осуђени на казне затвора у трајању од по пет година и шест мјесеци, у које им је урачунато вријеме проведено у притвору, обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка и имовинскоправни захтјев Н. П. а.д. Б. Л., а оштећени Б. К. са својим одштетним захтјевом је упућен на парницу.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе бранилац оптуженог Х. Х. и оптужени А. Х. Бранилац пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба кривичног поступка и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и одржи претрес или да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у краћем трајању. Код жалбе је остао у свом излагању на сједници вијећа, а оптужени је подржао његово излагање.

Оптужени А. Х. пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Код ове жалбе остао је и у свом излагању на сједници вијећа.

Републички тужилац је на сједници вијећа предложио да се обије жалбе одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Пошто је испитао побијану пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог Х. Х. тврди да су почињене одређене битне повреде одредаба кривичног поступка које овај суд сматра неоснованим.

Суд није починио битну повреду одредаба кривичног поступка читањем исказа свједока А. Ђ., као представника оштећеног. Овај свједок је више пута безуспјешно позиван и тек када је суд утврдио да му се достављање позива не може извршити прочитао је његов исказ, на шта је овлашћен одредбом чл. 288. ЗКП РС. Осим тога, висина постављеног одштетног захтјева одговара износу који је суд утврдио у изреци пресуде као противправну имовинску корист и на основу других изведених доказа, па ју је био дужан досудити као одштетни захтјев или у његовом одсуству одузети. Сходно томе, саслушање представника оштећеног у својству свједока у овом предмету и није од утицаја код утврђивања одлучних чињеница, како то жалба покушава да представи.

Супротно приговорима који се износе у жалби, по оцјени овог суда, сви докази су прибављени на законит начин. Претрес аутомобила који је возио Л. О., један од оптужених, извршен је уз његов пристанак, а он није приговорао поступку претресања. Овим је поступљено у складу са одредбом чл. 78. ст. 1. Закона о кривичном поступку ФБиХ, на чијем је подручју радња предузета. Пошто ова одредба прије свега штити права лица чије се ствари претресају, а које овдје није приговарало законитости поступка претреса, то други оптужени и не може приговарати законитости вршења такве радње.

Пресуда није заснована само на исказу свједока А. Ш., који је у истом предмету претходно закључио споразум о признању кривице, како се то објема жалбама покушава представити. Овај је само један од цијењених исказ свједока, а ту су и материјални докази, који су били подлога коначног закључка о основаности оптужбе и доношења осуђујуће пресуде.

У сегменту побијања чињеничног стања жалба браниоца поставља низ примједби које по свом садржају и кивалитету не могу довести у сумњу правилност и потпуност утврђених одлучних чињеница.

Суд је поуздано утврдио чији је пушкомитраљез који је употребијен за извршење кривичног дјела и о томе дао исцрпне разлоге у пресуди па се жалилац на њих упућује. Исто се односи и на пронађену чауру на крову бензинске станице и вјештачење спорног оружја. Одбрана није овлашћена да

цијени да ли је и шта тужилац пропустио да пита свједоке. Тужилац је самосталан државни орган и странка у поступку која сама одређује обим и садржину својих радњи у оквири законом прописаних овлашћења. Одбрана може сама да у унакрсном испитивању сазна оно што сматра да је одлучна чињеница, ако то пропусти не може се позивати на недостатке тужилачких питања из свог угла посматрања.

Суд је правилно оцијенио на основу сагледавања свих доказа, стављених у шири временски и просторни оквир, да не постоји сумња урачунљивости оптуженог Х. Х. у вријеме извршења дјела. Разлози о томе, које је дала првостепена пресуда, су јасни и увјерљиви и супротна неаргументована тврдња жалбе браниоца их не може довести у сумњу. Зато је приговор да је ова чињеница погрешно и непотпуно утврђена неоснован.

Повреда кривичног закона изнесена је у обије жалбе без одређивања у чему се састоји, па овај приговор суд и није могао испитати, а испитујући ову повреду по службеној дужности није нашао да је она учињена.

У оквиру жалбених навода овај суд је испитао и одлуку о казнама које су оптуженим изречене побијаном пресудом, па је нашао да су оне правилно одмјерене. Првостепени суд је потпуно и правилно утврдио све околности од значаја за одмјеравања казне, правилно их цијенио као олакшавајуће и отежавајуће, посебно ранију осуђиваност за иста кривична дјела и правилно одмјерио висину казни. По мишљењу и овог суда само изреченим казнама из првостепене пресуде може се постићи законом прописана сврха кривичних санкција и кажњавања. Зато залагање жалби за блаже кажњавање нема реалну подлогу и остаје без основа.

Из наведених разлога ваљало је примјеном чл. 327. ЗКП, жалбе одбити као неосноване и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Горана Микеш

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић